

Meilė – tai kažkas nepaprasto (III): tikrasis mūsų vardas

Nuoširdus atsakas į Dievo planą
mūsų gyvenimui atskleidžia
tikrąjį mūsų vardą. Naujas
straipsnis iš serijos apie
pašaukimą.

2019-02-25

Pirmoji Biblijos knyga prasideda
Dievo, kūrinių sutvėrėjo, žodžiais:
Tuomet Dievas tarė: „Tebūna šviesa!“
<...> „Tebūna skliautas viduryje
vandenų ir teatskiria vandenį nuo

vandenų!“ <...> „Teženkliną Žemę
augmeniją: augalus, duodančius
sėklą, ir visų rūšių vaismedžius,
nešančius žemėje vaisius su
sėklomis!“ „Tepagimdo žemė visų
rūšių gyvūnus: galvijus, roplius ir visų
rūšių laukinius gyvulius!“ (Pr 1, 1–25).
Tačiau atėjus metui sukurti žmogų,
įvyksta kažkas kito, visai netikėto.
Užuot kūręs žmogų panašiai kaip ir
likusią kūriniją, Dievas nusprendžia
jį kurti pagal savo paveikslą ir
panašumą, suteikdamas jam
asmeniškumą ir kreipdamasis į jį
asmeniškai.

Jei nuo šio Kūrėjo santykio su
kūrinija pereitume prie paskutinės
knygos Biblijoje, atrastume
stebinančių dalykų. Žmogus tampa
ne tik Dievo sukurta būtybe, kuri yra
išskirta iš likusios kūrinijos, bet jam
suteikiama ypatinga dovana:
„Nugalėtojai Aš duosiu paslėptos
manos ir baltą akmenėlį, o ant
akmenėlio bus įrašytas naujas vardas,

kurio niekas nežino, tiktai gavėjas“
(Apr 2, 17). Kaip mes turėtume
suprasti tą naująjį vardą, kuris mums
bus duotas gyvenimo pabaigoje?
Atrodo, kad čia susiduriame su
pašaukimo slėpiniu – asmenine
paslaptimi, kuri atsiskleidžia, kai
pasirenkame eiti tikruoju gyvenimo
keliu.

Laisvi ir netobuli

Rožei, ąžuolui ar arkliui nereikia
priimti jokio sprendimo, kad jie taptų
tuo, kuo yra: jie tiesiog egzistuoja. Jie
auga ir pasiekia pilnatvę, galiausiai –
išnyksta. Bet žmogaus gyvenimas –
ne toks.

Kai mes augame, ypač paauglystėje,
suvokiame, jog negalime būti tik
„vienas iš daugelio“. Kažkas mus
ragina siekti unikalumo, turėti vardą
ir pavardę, išsiskirti ir būti
nepakartojamam. Paprastai
jaučiame, kad esame pasaulyje, jog
įprasmingame savo būtį ir tikslinga

veikla jį perkeistume, padarydami geresnę vietą gyventi. Nesame patenkinti, kada tiesiog žinome, kas esame ir kaip klostosi atitinkami dalykai, bet jaučiame iš pačių sielos gelmių kylantį raginimą svajoti apie idealųjį „aš“ ir tobulesnį pasaulį.

Kai kurie žmonės gali pagalvoti, kad toks požiūris yra naivumo pasekmė, realizmo stygius, todėl anksčiau ar vėliau turėtų išnykti. Nepaisant to, giluminis poreikis svajoti iš tiesų priklauso nuo mūsų prigimtinio noro skleistis tobulume, aukščiausio savęs atpažinimo ir jo siekio.

Krikščioniškasis troškimas tapti asmeniu, turinčiu vardą ir pavardę, leidžia suprasti, kokius Dievas norėjo mus sukurti: kaip būtybę, kuri yra nepakartojama. Jis sukūrė pasaulį ir perleido jį mūsų pirmiesiems tėvams, *kad dirbtų ir juo rūpintųsi* (Pr 2, 15). Jis panoro pasikliauti mūsų darbu, kad išsaugotume šį pasaulį visame jo grožyje ir jį *aistringai* pamiltume. [1]

Dievas taip elgiasi, kai mums dovanoja gyvenimo dovaną. Jis kviečia mus augti kartu su Juo ir palieka šias pastangas mūsų rankose. Todėl Jis nori, kad realizuotume savo asmeninę laisvę, iniciatyvas ir visus savo gebėjimus. „*Dievas kai ko iš tavęs laukia, Dievas kai ko iš tavęs nori, Dievas laukia tavęs*, – sakė popiežius Pranciškus Pasaulio jaunimo dienose, Krokuvoje – „*Jis ateina pralaužti tavo užsisklendimą, atverti mūsų gyvenimo, mūsų požiūrių, mūsų žvilgsnio vartus. Kviečia svajoti, nori, kad pamatytum, jog pasaulis su tavimi gali būti kitoks. Štai taip: jei neišspausi iš savęs geriausia, pasaulis kitoks nebus. Tai – iššūkis.*” [2]

Jis tave kviečia vardu

Simonas ir jo brolis Andriejus norėjo išklausyti Krikštytoją. Kelionė iš Galilėjos į Judėją buvo itin ilga ir varginanti, bet verta pastangų. Ten

įvyko kažkas nuostabaus. Andriejus Jordano upės pakrantėje susitinka su Jėzumi ir ten praleidžia visą popietę, kalbėdamasis su Juo. Kai jis grįžta pas savo brolių Simoną, iš jo lūpų išeina tokie žodžiai: „*Radome Mesiją!*“ ir nusiveda Simoną pas Jėzų (Jn 1, 41–42). Ką Simonas turėjo galvoti pakeliui? Ar gali būti, kad Mesijas, tas kuris yra siųstas Dievo, pagaliau atėjo? Ar pasaulis, kuriame jie gyveno, netrukus pasikeis – kaip buvo pranašauta Raštuose? Ir kai jis susitinka su Mokytoju, Jėzus pažvelgia į jį ir taria: „*Tu esi Simonas, Jono sūnus, o vadinsiesi Kefas*“ (tai reiškia „*Petras – Uola*“). Prieš keičiant pasaulį, pats turėjo pasikeisti.

Evangelijos rodo mums Simono Petro gyvenimą kaip nuolatinį Jėzaus tapatybės atradimą, jam patikėtos misijos atskleidimą. Po dienų, praleistų su Krikštytoju – visai netrukus, kai sugrįžo į Galilėją, Jėzus vėl ateina pas Simoną Petrą ir

paprašo irtis į ežero gilumą, kad galėtų mokytis. Simonas turėjo būti šiek tiek nepatenkintas, nusivylęs, nes žvejojo pernakt ir nieko nepagavo. Tačiau baigęs kalbėti su žmonėmis, Jėzus darkart prašo Simono: „*Irkis į gilumą ir išmesk tinklus valksmui*“ (Lk 5, 4).

Tikriausiai Simonui šis Jėzaus prašymas galėjo pasirodyti kaip dar vienas absurdas, nes vis tik žvejota kiaurą naktį ir nieko nesugauta, o tuomet visi žinojo, kad dienos šviesoje žvejyba būna nesėkminga. Bet Simonas paklūsta ir užgriebia didelę daugybę žuvų, kad net tinklai trūkinėja. Kas yra šis žmogus valtyje? *Tai matydamas, Simonas Petras puolė Jėzui į kojas, sakydamas „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“* (Lk 5, 8). Mūsų Viešpats jam atsako: „*Nebijok! Nuo šiol jau žmonės žvejosi.*“ (Lk 5, 10).

Kas yra Simonas? Žvejys iš Galilėjos kaip ir daugelis vyrų to meto

šeimose? Jis metai iš metų dirbo ir tapo geru darbuotoju. Jis galvojo, kad tai jo tapatybė. Bet Jėzus įsikiša į jo gyvenimą ir pripildo Simoną netikėtos šviesos. Mūsų Viešpaties artumas atskleidžia Simonui jo tikrąją esybę: nusidėjėlis, tačiau toks nusidėjėlis, kuriuo Dievas nori pasitikėti. Girdėdami šį šventąjį kvietimą, Petras ir jo brolis *išvilko į krantą valtį, viską paliko ir nuėjo paskui jį* (Lk 5, 11). Benediktas XVI, komentuodamas pastarąją Evangelijos sceną, pažymi, kad Petras tuo metu net negalėjo įsivaizduoti, kad jam teks atvykti į Romą ir tapti „žmonių žveju“ Viešpačiui. [3] Jis priėmė šį netikėtą kvietimą ir leidosi į nuostabų nuotykių: buvo dosnus; atpažino savo trūkumus, bet tvirtai tikėjo tuo, kuris jį pašaukė, ir sekė savo širdies svaja. Jis pasakė „taip“ – drąsų ir dosnų „taip“ – ir tapo Jėzaus apaštalu.

Vėliau ateina metas, kai Viešpats daug konkrečiau įvardija Petro misiją, kuri perkeis jo gyvenimą: *Ir aš tau sakau: tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės* (Mt 16, 18). Dievo planas mums, Jo kvietimas dalytis savo gyvenimu su Juo, turi tą pačią perkeičiančią galią kaip ir pats sutvėrimas. Jei kuriant žmogų reikėjo Dievo asmeninio pašaukimo, tuomet kiekvienas dieviškas pašaukimas turi tam tikrą kuriančią galią, galinčią perkeisti realybę. Mums tai radikalų, dėl to mums duodamas naujas vardas, naujas gyvenimas. Kas šiandien prisimena žvejį prie ežero kranto, kuris prieš du tūkstančius metų gyveno Artimuosiuose Rytuose? Tačiau kiek žmonių iškelia Petrą, apaštalą – pašauktą Kristaus – ir „regimą savosios Bažnyčios pamatą.“
[4]

Paslėptas lobis

Jėzaus siūloma misija gali pakeisti mūsų gyvenimą ir pripildyti jį šviesos. Todėl vien suvokimas, kad Dievas gali mus kviesti yra labai patrauklus. Tačiau taip pat neraminantis. Mums gali pasirodyti, kad jei esame kviečiami, jei Dievas kažko iš mūsų tikisi, tai prarasime savo laisvę. Anaipol! Dabar mes negalime rinktis jokio kito gyvenimo kelio! Vienintelis galimas kelias yra tas, kurio Jis nori iš manęs.

Čia mums gali padėti Petro gyvenimo istorijos apmąstymas. Ar jam nusprendus viską palikti, kad galėtų sekti Jėzumi, jis prarado laisvę? Ar tai nebuvo pats laisviausias ir labiausiai išlaisvinantis sprendimas jo gyvenime? Kartais esame linkę įsivaizduoti laisvę esančią virš visų pasirinkimų, niekieno neapribotą. Vis dėlto, tikrovės šviesoje laisvė yra susiaurinama iki konkrečių pasirinkimų, kurie mus nuolat veikia: ar valgyti mėsainį ar vištieną,

ar turėtume žaisti futbolą ar krepšinį, ar mes norime klausyti vienos, o gal kitos dainos.

Bet yra ir kitų pasirinkimų, kurie suteikia mūsų gyvenimui visiškai naują kryptį, padaro jį laisvesnį ir džiaugsmingesnį. Tai atsitinka, kai visą savo gyvenimą nukreipiame į tai, kuo norime būti. Tuomet laisvė pradedama matyti tikroje šviesoje, jos „išlaisvinančioje“ plotmėje.

Dingsta trumpalaikiai sprendimai ir atsiranda tie, kurie veikia visą gyvenimą. Pavyzdžiui, sprendimas tekėti už žmogaus, kuris matomas kaip didžiausias pasaulio teikiamas lobis. Panašiai yra ir su jaunu žmogumi, kuris nusprendžia tapti daktaru, žinodamas, kad jo pasirinkimas pareikalaus ne tik milžiniškų pastangų, bet ir pasiaukojimo. Atsiduoti kitam žmogui arba prisiimti konkrečią misiją – tai atsisakyti visų kitų dalykų. Žinoma, tai sudaro

atitinkamas sąlygas būsimiems pasirinkimams. Nepaisant to, toks žingsnis nėra tiesmukas vieno ar kitų dalykų išsižadėjimas, bet savo gyvenimo aukojimas dėl meilės ir prasmę teikiančio tikslo. Tad per laiką to žmogaus vardas jau nebėra vien tik gautasis per krikštą: dabar jis taip pat tampa „kažkieno vyru ar žmona“ arba „daktaru...“. Jo vardas, jo tapatybė įgauna aiškumo; jo gyvenimas įgauna aiškesnę prasmę ir kryptį.

Jėzus mums siūlo būtent tokio pasirinkimo galimybę. Jis mus sukūrė ir mums suteikė atitinkamas dovanas ir gebėjimus, kurie perkeičia mūsų esatį. Vėliau, gyvenimo eigoje, Jis mums atskleidžia „lobio“ paslaptį, misiją, kuri yra „paslėpta“ mūsų sieloje. *„Su Dangaus Karalyste yra kaip su dirvoje paslėptu lobiu. Atradęs jį, žmogus niekam nesako; iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perkasi tą*

dirvą (Mt 13, 44). Tikrovėje lobis yra Jis pats – Jo besąlyginė Meilė; ir ta pati misija, kurią Jis gavo iš savo Tėvo. Jei aš ją jau atradau, man nereikia daugiau nieko. Galiu per ją aprėpti visą savo gyvenimą ir leisti Jam formuoti kiekvieną jo aspektą. Kaip tai padarė apaštalas Petras, Akmuo ant kurio pastatyta Bažnyčia; kaip Tautų apaštalas Paulius; kaip Viešpaties tarnaitė, Išganytojo motina Marija.

Atsiliepti į šią misiją – priimti Jėzų į mūsų gyvenimą ir sekti Juo – reiškia atmesti visus kitus dalykus. Nes niekas negali mūsų išlaisvinti tiek, kiek tiesa apie mus pačius: *veritas liberabit vos* (Jn 8, 32). Taigi kartu su šventuoju Pauliumi galime sakyti: *Bet tą pirmenybę aš dėl Kristaus palaikiau nuostoliu. O taip! Aš iš tikrųjų visa laikau nuostoliu palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau*

*sąšlavomis, kad tik laimėčiau Kristų
ir būčiau jame nebeturėdamas
nuosavo teismo, kurį teikia
Įstatymas, bet turėdamas teisumą iš
tikėjimo Kristumi, einantį iš Dievo,
paremtą tikėjimu (Fil 3, 7–9).*

Galbūt, iš pat pradžių, Jėzaus artuma
ir jos atradimas, suvokimas, kad Jis
nori pasitikėti mumis, gali mus šiek
tiek sutrikdyti. Bet vos tik nustojame
apie tai svarstę, pamatome kaip visi
dalykai, kurių Jis mūsų prašo, puikiai
dera su tuo, kas mes esame, su mūsų
gebėjimais, patirtimi. Pradedą
atrodyti, kad esame sutverti *tam*.
Tada *naujasis* vardas laikomas
kažkuo, kas buvo jau nuo pasaulio
sukūrimo. Dievas mus tam sukūrė. Ir
vis dėlto, tai gali mus gluminti. Šis
lobis, ši misija... man? Dievas tikrai
mane lydi

***Visų mano dovanų ir gebėjimų
panaudojimas***

Dievas mūsų nekviečia vien tik specifiniame gyvenimo tarpsnyje: Jis tai daro nuolatos. Todėl ir mūsų atsakymas Jam tęsiasi visą gyvenimą: stengiantis atsakyti į Jo meilę kasdien – vis labiau. „Nuo tada, kai tarei Jam *taip*, laikui bėgant keičiasi horizonto spalvos; jis kasdien vis gražėja, vis erdviau ir skaisčiau spindi. Tačiau tu privalai ir toliau sakyti *taip*.“ [5]

Šventasis Petras daug kartų Viešpačiui sakė „*taip*“. Nors buvo ir daug tų, kurie sekė Mokytoju, tačiau pasipiktino girdėdami Jį kalbant apie Gyvybės Duoną ir murmėdami pasitraukė (Jn 6, 60–71); arba Jėzui reikalaujant Petrui nuplauti kojas, pastarasis tai vertina kaip absurdišką veiksmą (Jn 13, 6–10). Petras išliko šalia Jėzaus kaskart – vis iš naujo – išpažindamas savo tikėjimą. Vis dėlto, daugelį kartų jis tiesiog nesuprato Viešpaties: nepaisant visko, jis ir toliau svajojo apie Viešpaties šlovingą apsireiškimą

pasauliui, kad Jis atsiskleistų galingai triumfuodamas, o išgarsėtų visame pasaulyje. Petruui prireikė daugelio metų, kol suprato, kad tai nėra Dievo veikimo būdas. Jis triskart patyrė Dievo išsižadėjimo liūdėsį, Jo išdavystės kartėlį. Petras turėjo įveikti savo silpnumą. Galiausiai jis suprato, nes niekada nenusuko savo žvilgsnio nuo Jėzaus. „Viešpats atvertė Petrą – triskart Jo išsižadėjusį, – nepareiškęs jokio priekaišto, vien Meilės žvilgsniu.“ [6] Pašaukimas tampa kvietimu žiūrėti į Jėzų, leidžiant ir Jam žiūrėti į mus, dalijimusi Jo gyvenimu ir sekant Jo pavyzdžiu. Tai veda į meilės kupiną atsidavimą, kuris trunka visą gyvenimą.

Petro galutinis kvietimas įvyko prie Galilėjos jūros kranto, susitikus su prisikėlusiu Jėzumi. Tądien, supratęs kaip stipriai Viešpats jį myli, vargana širdimi darskart prašė Jo atleidimo. Dieviškasis Mokytojas atsako: *Ganyk*

mano avis (Jn 21, 17); ir priduria: *Sek paskui mane* (Jn 21,19). Tai visa apjungė, nes Petras jau buvo supratęs, jog sekti Viešpatį, tai mylėti iki pat pabaigos, einant dangišku savęs atsižadėjimo ir tarnystės keliu. Svarbus tampa pats kelias, o ne tikslas. Tas pats kelias, kuriuo turime eiti kiekvieną mūsų gyvenimo dieną, šalia Jėzaus.

Pripildytas gyvenimas

Petras mirė kaip kankinys Romoje. Pagal tradiciją, Jis buvo nukryžiuotas ant Vatikano kalvos. Kai tik sužinojo apie būsimą bausmę, tikriausiai peržvelgė visą savo gyvenimą. Petro jaunystės dienos buvo pažymėtos stipriu ir ryžtingu temperamentu, vėliau – žvejo darbu Galilėjoje. Tuomet sekė jo susitikimas su Jėzumi ir daugybė nuostabių įvykių – kartu su Juo! Tiek daug džiaugsmo ir kančių. Tiek daug žmonių jo gyvenime. Tiek daug meilės. Taip, jo

gyvenimas tikrai pasikeitė. Tikrai buvo verta.

Susitikęs su Simonu prie Jordano upės krantų Viešpats matė ne tik suaugusį žmogų, turintį tam tikras savybes. Jis matė jame Petrą: Uolą, ant kurios bus statoma Jo Bažnyčia. Žvelgdamas į mus Jis taip pat mato visą tą gerį, kuriuo gyvensime. Jis mato mūsų talentus, mūsų pasaulį, mūsų istoriją ir siūlo galimybę Jam padėti, – nepaisant mūsų ribotumo. Jis neprašo neįmanomų dalykų, bet tik sekti Juo.

Mūsų savybės yra tokios, kokios yra – nei daugiau, nei mažiau. Toks nusiteikimas leidžia geriau sekti Viešpatį ir Jam tarnauti Bažnyčioje. Kartu su Jo pagalba esame kviečiami atrasti geriausią tarnystės būdą. Kiekvienas iš mūsų, su tomis dovanomis, kurias Viešpats Dievas mums yra suteikęs: „*Turime įvairių dovanų, nelygu kokia malonė mums*

suteikta. Kas turi pranašystės dovaną, tegul ja naudojasi, laikydamasis tikėjimo; kas dovaną tarnauti – tetarnauja, kas mokyti – tegul moko, kas paraginti – tegul ragina; kas dovaną šelpti – tegul šelpia dosniai, kas vadovauti – tegul vadovauja rūpestingai; kas dovaną gailestingumo darbams – tegul pagelbsti kitiems su džiaugsmu“ (Rom 12, 6–8).

Petras neliko tuo žveju iš Betsaidos, kuris taip stipriai pasitikėjo savimi. Ir Dievas iš jo padarė tarpininką su Kristumi – tarp žemės ir dangaus. Jo gyvenimo istorija – per šimtmečius – bus pakartota dar daug kartų. Ši tikrovė tęsiasi ir šiandien. Pirmieji jaunuoliai, kurie prisijungė prie *Opus Dei*, įdėjo savo talentus į Dievo rankas, todėl tai atnešė gausių vaisių, apie kuriuos jie niekada negalėjo nė pasvajoti. Šv. Josemaria patikina – jei svajosime, tikrovė pranoks mūsų svajones. Panašiai ir popiežius

Pranciškus kreipimesi į jaunimą per maldos vigiliją sakė: „Telaimina Viešpats jūsų svajones.“ [7]

Jėzaus kvietimas pažadina mūsų visas geriausias savybes, kad mūsų gyvenimas būtų sutvarkytas tarnystei kitiems ir vestų į būties pilnatvę. Mes tai matome Petro pavyzdyje. Mes taip pat jau esame atradę Jo *begalinę* meilę ir pasitikėjimą, todėl norime būti dėmesingi Jo kvietimui: šiandien ir kiekvieną gyvenimo dieną. Tad, kai tik kartu su Juo stosime veidas prieš veidą, Jis mums duos *baltą akmenėlį, o ant akmenėlio bus įrašytas naujas vardas, kurio niekas nežino, tiktai gavėjas* (Apr 2, 17). Ir mes atpažinsime savo tikrąjį vardą.

[1] Cf. *Vaga*, nr. 290; *Dievo bičiuliai*, nr. 206; “Passionately Loving the

World,” in *Conversations*, nr. 113 ir toliau.

[2] Popiežiaus Pranciškaus kreipimasis per maldos vigiliją su jaunimu Krokuvos *Campus misericordiae*, 2016 m. liepos 30 d.

[3] Benediktas XVI, Bendroji audiencija, 17 May 2006.

[4] Katalikų Bažnyčios Katekizmas. Nr. 936.

[5] Šventasis Josemaria. *Vaga*, nr. 32. Strazdas: Vilnius, 2011. P. 31.

[6] Ten pat, nr. 964. Strazdas: Vilnius, 2011. P. 237.

[7] Popiežiaus Pranciškaus kreipimasis per maldos vigiliją su jaunimu Krokuvos *Campus misericordiae*, 2016 m. liepos 30 d.

Lucas Buch

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasta-
iii-tikrasis-musu-varde/](https://opusdei.org/lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasta-iii-tikrasis-musu-varde) (2026-03-02)